

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 10 września 2015 r.,
sprawy **T. B.**
skazanego z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 76 § 1 k.k.s.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 23 września 2014 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w P.
z dnia 24 stycznia 2014 r.

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w P. z 24 stycznia 2013r., T. B. został skazany za trzy przestępstwa skarbowe kwalifikowane z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 2 k.k.s. Za każde z nich wymierzono mu kary grzywny w wysokości 300 stawek dziennych po 100 zł każda. Nadto skazano oskarżonego za przestępstwo kwalifikowane z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 76 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9§3 k.k.s. na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na 5 lat i na karę grzywny w wysokości 500 stawek dziennych po 100 zł każda.

Na podstawie art. 39 § 1 k.k.s. Sąd Rejonowy połączył wszystkie kary grzywny i wymierzył oskarżonemu łączną karę grzywny w rozmiarze 600 stawek

dziennych po 100 zł każda, a na podstawie art. 41 § 2 i § 4 k.k.s. nałożył na niego obowiązek uiszczenia uszczuplonej należności publicznoprawnej w łącznej kwocie 697.298 zł w terminie 4 lat od uprawomocnienia się wyroku.

Po rozpoznaniu apelacji złożonych przez oskarżonego i jego obrońcę Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 23 września 2014r., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w miejsce obowiązku uiszczenia należności publicznoprawnej w podanej wyżej kwocie nałożył na oskarżonego obowiązek uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kwoty 358.847 zł tytułem nieuiszczonego podatku VAT w związku ze skazaniem go za przestępstwo z art. 56 § 1 k.k.s. w zb. z art. 76 § 2 k.k.s. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne.

W kasacji obrońca skazanego zarzucił prawomocnemu wyrokowi uchybienie wymienione w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., przez utrzymanie w mocy skazania za przestępstwo z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. popełnione w dniu 27 lutego 2004r. (pkt 1 wyroku Sądu Rejonowego), podczas gdy karalność czynu przedawniła się, co winno skutkować umorzeniem postępowania w tym zakresie. Zarzucił także rażące naruszenie prawa materialnego, które miało istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 9 § 3 k.k.s. przez błędną wykładnię i uznanie za niezasadny zarzut apelacji w skutek błędnego przyjęcia, iż oskarżony zajmował się sprawami gospodarczymi wymienionych w wyroku spółek z o.o., a w związku z tym uszczuplił podatek dochodowy od osób prawnych lub podatek od towarów i usług, co błędnie doprowadziło do utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku, zamiast jego zmiany, ewentualnie uchylenia.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie w całości wyroku Sądu Okręgowego i umorzenie postępowania w części dotyczącej zarzutu popełnienia przestępstwa przypisanego w pkt 1 wyroku Sądu Rejonowego, a w pozostałej części o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w pierwszej instancji.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył:

Zarzut wskazujący na wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej wymienionej w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. jest bezzasadny. Z ustaleń zawartych w

prawomocnym wyroku wynika, że T. B. dopuścił się czynu przypisanego w pkt 1, polegającego na narażeniu na uszczuplenie podatku dochodowego od osób prawnych, w dniu 27 lutego 2004r. Czyn ten zakwalifikowano z art. 56 § 2 k.k.s., gdyż kwota podatku była małej wartości w rozumieniu art. 53 § 14 k.k.s. Karalność tego przestępstwa, w myśl art. 44 § 1 k.k.s., ustaje z upływem 5 lat od popełnienia, przy czym z uwagi na to, że polegało ono na narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej, bieg przedawnienia rozpoczął bieg z końcem roku, w którym upłynął termin płatności tej należności. Tak stanowi art. 44 § 3 k.k.s. W realiach sprawy bieg 5 - letniego terminu przedawnienia karalności rozpoczął się zatem z końcem roku 2004. Termin ten z mocy art. 44 § 5 k.k.s. uległ przedłużeniu o dalsze 5 lat, gdyż przed jego upływem wszczęto postępowanie przeciwko oskarżonemu jako sprawcy przedmiotowego czynu. Ostatecznie karalność przestępstwa skarbowego, o którym mowa, wygasła z końcem 2014r. Termin przedawnienia nie upłynął do daty wydania wyroku przez Sąd odwoławczy (23 września 2014r.). Twierdzenie autora kasacji, jakoby w niniejszym wypadku termin przedawnienia regulował art. 44 § 4 k.k.s. jest nietrafne. Przepis ten nie dotyczy bowiem tych typów przestępstw, których znamieniem jest uszczuplenie lub narażenie na uszczuplenie należności publicznoprawnej. Do tej właśnie kategorii należy przestępstwo skarbowe przypisane skazanemu.

Pogląd co do tego, że termin przedawnienia karalności przestępstw polegających na uszczupieniu lub narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej reguluje przepis art. 44 § 3 k.k.s., jest ugruntowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego (postanowienia SN z 12.12.2002r., III KKN 391/00, LEX nr 74393, i z 11.01.2011r., V KK 361/10, OSNKW 2011/2/16, wyrok SN z 26.01. 2011r., II KK 214/10, OSNKW 2011/4/34). Podkreśla się w powołanych orzeczeniach, że z kolejności unormowań zawartych w art. 44 k.k.s. oraz zasady racjonalności ustawodawcy wynika, że przepis art. 44 § 4 k.k.s. obejmuje te tylko przestępstwa skarbowe znamienne skutkiem, w których skutek jest znamieniem typu czynu określonego w Kodeksie karnym skarbowym, a zarazem nie są to czyny polegające na narażeniu na uszczuplenie należności publicznoprawnej w rozumieniu § 3 art. 44 k.k.s.

Zarzut obrazy art. 9 § 3 k.k.s. nie ma charakteru kasacyjnego w sytuacji, gdy oskarżonemu nie wymierzono w prawomocnym wyroku bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Orzecznictwo Sądu Najwyższego jest w tym względzie konsekwentne. Podstawę kasacji od takiego wyroku mogą stanowić, zgodnie z art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k., tylko uchybienia wymienione w art. 439 k.p.k. Inne, niezwiązane z tego rodzaju naruszeniami uchybienia prawu, podnoszone w kasacji, w ogóle nie podlegają rozpoznaniu (postanowienie SN z 26.02.2004r., IV KK 298/03, OSNKW 2004/4/46).

Z tych wszystkich względów kasację należało oddalić z powodu jej oczywistej niezasadności (art. 535 § 3 k.p.k.).

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.